SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 68. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 13, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го КВІТНЯ 1989 Ч. 68. РІК XCVI.

КИЇВ ГОТУЄТЬСЯ ДО ПОВТОРНИХ ВИБОРІВ

Київ (УГС). — В суботу, 15-го квітня ц.р. в Києві відбудуться повторні вибори до Конґресу народних депутатів. Як відомо, в результаті незвичайних для СССР виборів 26-го березня ц.р. не всі кандидати отримали 50 відсотків голосів. Переважно це сталося в тих виборчих округах, де виступав лише один кандидат і все одно, не отримав потрібної кількости голосів. В Совєтському Союзі виявилося 275 таких округ. В деяких з них повторні вибори відбулися 9-го квітня ц.р.

Готуються до повторних виборів і в Києві та інших округах України. Київська філія УГС провела всенародний референдум для обговорення питання чи може Комуністична партія, яка керувала протягом 70-ти років і виявила свою неспроможність, привівши країну до такого економічного й духовного занепаду, надалі керувати суспільством. В ході підготови до повторних виборів у Києві розгорнулось суворе протиборство, в результаті якого з 4-ох безпартійних кандидатів обрано три, а з 15-ти партійних — лише одного.

На одному з передвиборчих мітинґів народ провалив кандидатури К. Масика, першого секретаря київського міського комітету Комуністичної партії, та В. Згурського, голову київської Міської ради (тобто посадника міста).

На місце потерпілого поразку Масика міський комітет партії висунув кандидатуру секретаря Подільського районому партії Салія. В свою чергу УГС висунула кандидатуру безпартійного доктора економічних наук Володимира Кириловича Черняка, 1941 року народження, який активно підтримує демократизацію, економічні реформи і народний рух за збереження національної спадщини.

Володимир Щербицький боявся кандидувати в Києві чи Львові й виставив свою кандидатуру у Дніпропетровській виборчій окрузі. Він не мав опонентів і бальотувався в найбільш зрусифікованій частині України. Із 240,000 виборців 63,000 викреслили його ім'я, однак він усе ж таки дістав потрібну кількість голосів.

Слід відзначити, що завдяки поміркованій діяльності Української Гельсінкської Спілки, членів УГС все частіше допускають до участи в організованих державою комісіях, товариствах та інших організаціях. Наприклад, керівник Тернопільської філії УГС входить до керівництва обласного Товариства Української Мови; керівник львівської філії УГС Богдан Горинь входить до керівництва республіканського Товариства Української Мови; член київської філії УГС та член Товариства „Меморіял" увійшов до урядової комісії розслідження масових поховань . у Биковні; на мітинґу в Києві з однієї трибуни виступають і секретар Київського міськкому партії, і голова УГС багаторічний політв'язень Левко Лук'яненко, прокурор Києва і дисидент-політв'язень Юрій Бадзьо. Поряд з українцями правозахисників гаряче підтримали росіяни і жиди Києва.

Ванкувер буде місцем конґресу українців-католиків

Ванкувер, Б.К. — Українці-католики з цілої Канади з'їдуться до Ванкуверу цього літа на 16-ий з черги конґрес, два роки перед сотою річницею приїзду українців до Канади. Конґрес відбудеться від 30-го червня до 3-го липня в готелі Делта у Ричмонді, коло ванкуверського летовища. Тема: „Покликання і місія мирян в Українській Католицькій Церкві Канади".

Духовний асистент Централі Українців Католиків Канади о. Степан Войціховський в листі до священиків і дияконів питає: „Яке наше майбутнє? Ми не раз чули, що наша Церква завмирає. Чи наше зосередження на Тисячоріччю змінило той погляд? Чи теперішнє покоління українців католиків бачить так, як її попередники, що наша Церква є місцем духового, культурного і суспільного життя?"

Конґрес відбувається щотри роки. Вибирають нову екзекутиву три всеканадські організації мирян: Ліґа Українських Католицьких Жінок, Братство Українців Католиків і Українське Католицьке Юнацтво.

Конґрес цього року припадає перший раз на Ню Вестмінстерську епархію. Всі п'ять епархій черґуються організуванням конґресів.

Відзначать роковини Карпатської України

Ню Йорк. — Карпатський Союз, Об'єднання Закарпатських Українців при співпраці Комітету Об'єднання Українсько-Американських Орґанізацій Метрополії Ню Йорку влаштовують святочну академію для відзначення 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України.

В програмі академії беруть участь: д-р Вікентій Шандор — вступне слово, проф. д-р Іван Головінський — святкове слово, мішаний хор „Думка" — диригент Семен Комірний, сольо-спів — Лариса Магун-Гурин і Микола Голодик, та рецитація — Ольга Шкафаровська-Рудик.

Академія відбудеться у залі школи св. Юра, 216 Схід 6-та вулиця, в неділю, 16-го квітня ц.р., о год. 2-ій по полудні.

Твори Я.Гніздовського постійно виставляють

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Хоча один з найкращих українських мистців Яків Гніздовський не живе, його твори постійно виставляють і про них пишуть так в українській, як і американській пресі.

Ось в Монтреалі відбулася саме в днях 8-9-го квітня ц.р. виставка картин Я. Гніздовського зорганізована „Дочками України" при українській православній церкві св.Софії.

В квітневому числі широкопочитного і люксусово видаваного американського журналу „House and Garden" знаходимо обширну статтю-репортаж про мистецьку збірку в хаті відомого американського фільмового режисера Биллі Вайлдера. У його багатій збірці творів славних малярів XX сторіччя, таких, як Пікассо, Клє, Міро, Брукс та інші, знаходяться три картини Я. Гніздовського. У журналі поміщено знімку цих картин, які повішені на стіні у їдальні багатого помешкання Б. Вайлдера у Лос Анджелесі з поясненням, що їх тематика саме до тої кімнати надається. Це відомі із виставок картини, які представляють червону редьку у кошику, в'язку зеленої цибулі і білу цибулину також у кошику. Світлина у журналі кольорова та знаменито відтворює картини.

ЖУРНАЛ „ЖОВТЕНЬ" МІСТИТЬ ТВОРИ „МОЛОДОМУЗЦІВ"

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Зі запізненням прийшло перше число місячника „Жовтень" за 1989 рік, в якому розпочали друкувати в новій рубриці, названій „Сніп", твори українських письменників, яких, як пише редакція, „читач майже не знає". У цьому відділі знаходимо твори В. Винниченка, М. Хвильового, М. Івченка, але також твори відомих в Західній Україні членів т. зв. „Молодої Музи", а це: Богдана Лепкого, Михайла Яцкова і Остапа Луцького, як і Катрі Гриневичевої.

Крім того у цьому ж числі поміщено шість новель Івана Керницького та обширну статтю про його літературну творчість п. н. „Загублена знахідка Діогена" пера Романа Іваничука. Про творчість К.Гриневичевої написав статтю Федір Погребенник, а про Остапа Луцького Микола Ільницький.

В тому самому числі „Жовтня" вміщено великий вимок із праці Михайла Грушевського п.н. „Культурно-національний рух" із пояснювальною статтею пера Івана Паславського, звіт із другого симпозіюму українських науковців УССР і Північної Америки на тему „Давня українська література і становлення нової української літератури" з червня 1988 року у Києві та Львові, статтю про Михайла Рудницького з приводу 100 -річчя від дня його народження пера Івана Денисюка. Розпочалась також серія п.н. „Біла книга — правда про голод на Україні 1933 — геноцид".

Відділ поезії прикрашений численними екслібрісами роботи Богдана Сороки.

У „Прес-службі Жовтня" поміщено згадку про те, що редакція отримала з Ню Йорку каталог Українського Музею із виставки: „Дерев'яні храми України: шедеври архітектури". „Жовтень" незвичайно прихильно його оцінює пишучи; „Можна тільки похвалити адміністрацію музею, його наукових працівників, які багато попрацювали над виставкою, щоб не тільки українці... але й також американці з різних національних груп побачили красу нашої дерев'яної архітектури".

Видаються неофіційні журнали з України

Ню Йорк. — Вихід у Львові „Українського Вісника" започаткував незалежну пресу, яка активно сприяє пробудженню національної свідомости в Україні.

Українська Асоціяція Незалежної Творчої Інтеліґенції почала видавати громадський та літературно-мистецький журнал „Кафедра", який інформує читачів про культурні події в Україні. Всі автори журналу — активні члени УГС, які перебувають під загрозою переслідувань і арештів. Але журнал у краю виходить дуже скромним накладом, бо його там розмножують машинописним способом і з великими труднощами. Через ці труднощі й перешкоди в його розповсюдженні Закордоне Представництво УГС почало передрук журналу „Кафедра". Без моральної і фінансової допомоги українців тут виконати це було б неможливо.

Тепер вийшло друге число журналу „Кафедра", що відкривається статтею Василя Галича „Іншомовність: омертвіння духовності" про маловідому статтю Івана Франка „Двоязичність і дволичність".

Надруковано там лист довголітнього українського політв'язня Левка Лук'яненка, в якому порушуються проблеми піднесення престижу української мови. Вміщено публікації Євгена Сверстюка, Володимира Яворівського, Степана Сапеляка, Богдана Гориня, Михайла Осадчого та інших авторів.

Закордонне Представництво Української Гельсінкської Спілки щиро дякує українцям діяспори за підтримку й допомогу в налагодженні видавничої діяльности у вільному світі.

Ціна добре ілюстрованого журналу „Кафедра" ч. 2 за 1988 рік — 10 ам. дол. Крім того вийшов 8-ий випуск „Експрес-Вісника" з матеріялами про бурхливі події у Львові влітку минулого року. Вартість „Експрес-Вісника" 3 ам. дол.

Присилати замовлення і добровільні датки можна на адресу: External Represntation of the Ukrainian Helsinki Union, P.O. Box 770, Cooper Station, New York, N.Y. 10003.

В Ню Йорку відбудеться відбиванковий турнір

Ню Йорк. — Тут у Гантер коледжі відбудеться в суботу, 22-го квітня ц.р. четвертий вже з черги відбиванковий турнір, що його влаштовує Крайова Пластова Старшина в ЗСА під проводом референта спорту ст. пл. Ігоря Струтинського.

До турніру зголосилося вже 20 дружин і вони гратимуть в чотирьох групах — мужчин і жінок, юнаків і юначок. Головним суддею буде Богдан Гайдучок. Початок змагань о год. 8:45 ранку.

Доповіді В. Мороза

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У найближчий кінець тижня в різних місцевостях тричі виступить Валентин Мороз. З доповіддю „Чорнобиль — випадковість чи заплянована катастрофа?" він виступить в Українському Народному Домі, 140 Проспект вулиця, Ірвінґтон, Н. Дж., о год. 4-ій по полудні в неділю, 16-го квітня ц.р. В понеділок, 17-го квітня ц.р., В. Мороз доповідатиме на тему: „Після Щербицького — хто?" у Вілмінґтоні, Делавер, о год. 7:30 вечора в залі української католицької церкви св. Миколая, 900 Ліа бульвар. А з інавгураційним викладом у курсі „Україна сьогодні" виступить у філядельфійській філії УКУ, 7911 Вайтвуд ровд, Елкінс Парк, у вівторок, 18-го квітня, о год. 7:30 вечора.

РЕЧНИКИ МІЖНАРОДНОЇ спільноти за права людини повідомили, що цієї п'ятниці, 14-го квітня ц.р., приїжджає пасажирським літаком компанії „Пен-Амерікан" на летовище Кеннеді до Ню Йорку релігійний дисидент Володимир Русак, який був засуджений і перебував до листопада минулого року в концтаборі на Сибірі. Диякон Русак був засуджений совєтським судом на сім років концтабору і п'ять років заслання за „антисовєтську пропаґанду і аґітацію" Причиною для засуду була його книжка, у якій він описав переслідування Православної Церкви совєтською владою. Прокуратура і слідчі спочатку пробували намовити Русака, щоб він відмовився від своїх поглядів і відкликав обвинувачення совєтської влади. За відмову його спочатку відкликали з редакційної колеґії релігійного журналу „Вєснік московской патріярхії", потім виселили з Москви і засудили.

В СССР ПРИЙНЯТО НОВИЙ ЗАКОН ПРО ПРИВАТНУ ВЛАСНІСТЬ

Москва. — У неділю, 9-го квітня, більшість центральних совєтських газет надрукували виклад прийнятого президією Верховної Ради СССР закону про правила, що реґулюють приватну власність на землю, споруди і будови.

Ділянки землі можуть передаватися приватним особам в аренду на термін до 50 років, з правом передачі цієї землі спадкоємцям.

Деякі пункти нового закону, на думку аґентства Ассошіейтед Пресс, перевершують найбільш сміливі сподівання. Власники землі чи іншої нерухомости віднині можуть здавати свою власність в аренду посторонним особами, а їх прибутки не обмежуються нічим, крім загальноприйнятого оподаткування. Ассошіейтед Пресс пояснює прийняття нового закону катастрофічним станом совєтської економіки, виправити який традиційними способами вже неможливо.

Газета „Ню Йорк Сити Трібюн" нагадує сенсаційну заяву Міхаіла Ґорбачова, яку він зробив минулого місяця. У заяві совєтський генсек визнав, що більйони карбованців, вкладені у сільське господарство, не дали ніяких практичних результатів, а єдиним виходом є відновлення традиційного зв'язку селянства зі землею, яку він обробляє.

„Усунення трудящих від власности можна ліквідувати єдиним шляхом, — пише газета 'Соціялістіческая Індустрія', — шляхом перерозподілу цієї власности самому трудящому, а не якомусь безликому феноменові, який іменується державною економікою. Ми терміново повинні прийняти революційні закони, які передбачають відібрання власности від державної машини і передачу її людям, які виробляють матеріяльні цінности своєю працею".

Новий закон носить, однак, двоїстий характер. Указ дозволяє передачу землі та іншої власности приватним особам, але залишає остаточне рішення на розгляд місцевих властей. Місцевим властям, наприклад, дозволено зобов'язати правління колгоспів і радгоспів передати в аренду приватним особам пустуючі землі. Контракти на аренду будуть переукладатися кожні п'ять років, а оподаткування не повинно збільшуватися навіть на випадок різкого зростання прибутків приватника.

ЗАБОРГОВАНІСТЬ КОМУНІСТИЧНИХ КРАЇН ЗРОСТАЄ

Варшава, Польща. — У варшавському тижневику „Наше Слово" появилась досить вичерпна інформація про заборгованість так званої Ради економічної взаємодопомоги до якої, як відомо, входять усі комуністичні країни, включно із Совєтським Союзом, який був ініціятором створення ради у противагу до існуючої на Заході Европейської економічної спільноти, яку, очевидно, не можна навіть порівнювати до комуністичної „ради".

Газета пише, що складна економічна ситуація в Польщі не є відокремленим явищем. Подібні процеси господарського реґресу переживають також інші соціялістичні країни. Крім Польщі, великі пертурбації в економіці помітні в Мадярщині, Чехо-Словаччині, Югославії, Болгарії, не кажучи вже про Румунію.

Одним з показників економічного стану тієї чи іншої країни є рівень її заборгованости. Західні інститути, кореспонденти, акредитовані економічні спостерігачі говорять, наприклад, що загальна заборгованість „соціялістичних країн" перед Заходом становила в 1987 р. 89.7 більйонів долярів, без СССР. Інші джерела подавали цифру 92,7 більйонів долярів.

Окремо беручи, то забор-

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

СТАВШИ ПРЕЗИДЕНТОМ ЗСА, Джордж Буш відразу доручив своїм прибічникам розлянути можливості напрямку у співпраці з СССР, а зокрема з її теперішнім провідником Міхаілом Ґорбачовим. Беручи всі дотеперішні залицяння М. Ґорбачова під увагу, адміністративні експерти дораджують президентові Бушові застосувати так званий підхід „статус кво плюс", тобто брати середню лінію або майже скептичний погляд на його політику, застосовуючи в той сам час деякі власні сильні потягнення. Ця порада для теперішнього Президента була підготована аналітиками Центральної розвідчої аґенції, Державного департаменту, Пентаґону та працівниками Ради крайової безеки, які в заключному кажуть, що процес перебудови в СССР буде продовжуватися впродовж урядування Дж. Буша чи буде Ґорбачов на чолі уряду СССР, чи ні.

РОЗПАВА У ВАШІНҐТОНІ над підполковником Олівером Нортом дальше, продовжується, а почавши від понеділка, 10-го квітня ц.р., його почала перепитувати прокуратура. Впродовж трьох годин атакував його головний прокуратор для цієї розправи Джан Кекер, який свої гострі питання обмежив тільки до кількох з усіх 12-ох кримінальних оскаржень. Спостерігачі перебігу цієї розправи твердять, що під час цих перехресних допитів О. Норт вперше втратив рівновагу коли відповідав на питання прокуратора мабуть тому, що вони обидва ветерани корпусу морської піхоти, а тепер опинилися напроти себе, як противники.

МЕХАНІКИ І ПІЛОТИ летунської лінії „Істерн" вже понад три тижні страйкують у протесті на різного рода вимоги у зменшенні платні, додаткових годин праці та обезпеченевих користей теперішнього президента лінії Френка Лорензо. Одначе виявляється, що справжня суть справи — це недовір'я робітників до цього ж таки президента. Тому й не диво, що всі зраділи, коли закупом летунської лінії зацікавився Пітер Юберот, відомий фінансист. В останніх трьох днях він домовився вже з трьома профспілками страйкуючих працівників, але заключного кроку ще не можна зробити, бо на всі їхні домови останню апробату мусить дати суддя суду в справах банкрутства.

У ПОНЕДІЛОК, 10-ГО КВІТНЯ ц.р., федеральний начальник боротьби з наркоманством Вілліям Беннет публічно обвинуватив управу міста Вашінґтону та Дистрикту Колюмбії в їхній неспроможності контролювати зріст наркоманії і пов'язаних з нею вбивств. Ці його гострі завваги на адресу місцевого управління пов'язані з пляном Адміністрації президента Джорджа Буша саме в цій справі. При кінці пресконференції Беннет сказав: „За довго та в багатьох ділянках місцеве правління не виконувало своїх обов'язків супроти громадян" тому й такі наслідки.

М. ҐОРБАЧОВ ГРОЗИТЬ НАЦІОНАЛІСТАМ РОЗПРАВОЮ

Москва. — Совєтський генсек, який щойно повернувся до СССР із своєї „мирної" місії, перестав усміхатися і з ягнятка перетворився у грізного імперського вовка, погрожуючи націоналістам Грузії, і, очевидно усіх інших республік розправою, називаючи грузинські розпачливі акції, боротьбу за свободу, незалежність і соборність, „авантурництвом екстремістських елементів".

Столицю Грузії комуно-московські імперіялісти наказали оточити танками, частину танків ввели також до середини міста, а панцерні вози охороняють усі державні, партійні й інші будинки, фабрики, пам'ятники, а навіть дачі високих партійних достойників, москалів і грузинів-вислужників, яких не бракує в жадній із 15-ох республік СССР. Організаторів великої демонстрації, яка, як відомо, відбулася в неділю, 9-го квітня ц.р. і під час якої Москва випустила своїх гончих собак на неозброєний натовп грузинів, вбиваючи понад 40 осіб, прокуратура поспішно наказали виарештувати і їх будуть судити за провокацію, заколоти, образу, антисовєстьку пропаґанду й аґітацію, користування грузинськими націоналістичними прапорами і державною відзнакою, домагання виходу із Союзу і проголошення своєї власної самостійної й незалежної від Москви держави.

Так менш-більш виглядає сьогоднішня політика комуно-московських імперіялістів-шовіністів не тільки у відношенні до Грузії, але до усіх національно свідомих елементів в поневолених Москвою країнах. Зрештою заява самого М. Горбачова не залишає жадного сумніву, щодо дальшої політики Кремля в національностевих справах.

У вівторок, 11-го квітня, совєтська телевізійна програма „Время" перший раз показала кілька епізодів з Тбілісі, колони танків, панцерних возів, „джіпів" з прикріпленими на них скорострілами, вояків, які носять „залізні сорочки". Вояки перевіряють підозрілих, зупиняють автомобілі, скеровують рух в одному напрямі, щоб його було легше контролювати. Одним словом поводяться як окупанти, які щойно прийшли на зайняту територію. Натомість з вікон грузинських мешканців-патріотів повівають чорні прапори жалоби, які, як заявив один із грузинів, що не бажав бути названим, символізують також ненависть до московських окупантів, панування яких скінчиться у Грузії й інших республіках сьогодні чи завтра.

Керівник інформаційного бюра при міністерстві закордонних справ СССР Ґеннадій Ґерасімов признався в розмові з кореспондентами, що досі заарештовано понад 200 осіб і що працівники державної служби безпеки, тобто КҐБ, сконфіскували 66,000 крісів, власники яких не мали дозволу на зброю. В Тбілісі все ще залишається в силі поліційна година від 11-ої вечора до шостої рано і заборона подорожуванням до Грузії закордонних кореспондентів і туристів. Провідних націоналістів у Грузії КҐБ „посадило" до тюрми і це підтвердили совєтські й закордонні чинники.

Адміністрація президента Джорджа Буша у Вашінгтоні не задоволена совєтською поведінкою в Грузії, бо Уряд ЗСА в загальному, а президент Буш зокрема, все підтримував стремління до самостійности у Прибалтиці, Грузії, Вірменії, Україні, Казахстані, Азербайджані, Білорусії й інших республіках, — пише у своїй аналітичній інформації, пов'язаній з Грузією, співробітник „Ню Йорк Таймсу" Томас Л. Фрідман. На його думку треба сподіватися сповільнення у розвитку американсько-совєтської співпраці в найближчому майбутньому.

В АМЕРИЦІ

В ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ ДАЛІ продовжуються судові процеси над дисидентами, інформує Ассошієйтед Пресс. У понеділок, 10-го квітня, суд у Празі засудив на три місяці тюрми двох дисиденток, Власту Храмостову і Лібушу Салганову, за образу громадських організацій. Идеться про те, що одна і друга дисидентки вислали на адресу керівника чехо-словацьких дисидентів Мільоша Якеша гострого листа-протест, у якому критикують компартію і уряд за заборону демонстрацій і закриття для публічного вжитку Вацлавської площі, де такі демонстрації відбувалися.

МІСЬКА РАДА ТОРОНТО голосами дев'ять проти восьми відхилила пропозицію торонтонсько-волгоградського комітету про споріднення обидвох міст. Керівники міста, які, очевидно, обираються вільними голосами виборців прислухалися в тому випадку до голосів канадців східньоевропейського походження, а зокрема до голосу великої і добре зорганізованої української спільноти, для якої Волгоград ще й досі асоціюється з іменем колишнього совєтського диктатора і вбивці Йосифа Сталіна. Проти пропозиції „споріднення" виступив також посадник Торонто Арт Іґлтон.

У ЧЕТВЕР, 20-ГО КВІТНЯ, сповниться 100 років з дня народження Адольфа Гітлера, колишнього керівника німецьких нацистів, і до цієї річниці готуються німецькі нацисти, які устами свого керівника Міхаеля Кюнена заявляють, що „це найважливіші роковини, які ми в останніх роках відзначували". Ще не відомо як до цих роковин і підготови святкувань поставиться федеральний уряд в Бонні, але неонацисти підготовляються відзначити роковини не тільки в льокальному, але також в міжнародному маштабі. Підготова впливає також на молодь і тому навіть у льокальних виборах помітний зріст перемоги правих.

ГРУЗИНСЬКА АСОЦІЯЦІЯ у З'єднаних Стейтах Америки опублікувала, у зв'язку з трагічними подіями заяву, у якій говориться, що ціла грузинська колонія в ЗСА і їхні друзі з-посеред інших поневолених Москвою народів, потрясені жорстокою брутальністю комуністичного режиму в Грузинській ССР, який причинився до кривавої розправи з мирними демонстрантами. Серед забитих є також жінки й діти. Відділи частин спеціяльного призначення (вони були створені вже за режиму Міхаїла Ґорбачова), прислані з Росії частини КҐБ (грузинським не довіряли) і військо повною силою напали на демонстрантів. Жорстокість зі сторони режимних посланців була така велика, що вони палицями і саперними лопатами забивали на смерть тих демонстрантів, які супротивлялись арештові чи виконанні зарядження. Кільканадцять осіб були застрелені військовиками з близької віддалі. Грузинська асоціяція закликала уряди і парляменти вільних країн світу засудити злочини совєтської влади і висловити підтримку національно-визвольній боротьбі грузинського народу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Два підходи у політиці супроти СССР

Міхаїл Ґорбачов, розцілувавшись із Фіделем Кастро і запевнивши його, що він буде втручатися до внутрішніх справ Куби, полетів до Великобританії. Він перевів нараду з прем'єр-міністром Марґарет Тачер і в тому самому часі його міністер закордонних справ Едуард Шеварднадзе конферував з британським секретарем закордонних справ Джофрі Говом. ,,Ню Йорк Таймс" з квітня ц. р. помістив світлину, як Гов і Шеварднадзе підписують ,,договори", але чого ті договори стосуються — ніде не сказано. Очевидячки, вони не мають ніякого значення послужили тільки, як декорація. Марґарет Тачер заявила у своїй промові за спільним ,,діловим обідом", що її розмови з Ґорбачовим були ,,ділові і приязні, — як завжди". Проте найважливішим моментом цієї лондонської візити Ґорбачова було його — устами його речника Ґенадія Ґерасімова — нарікання на уряд Джорджа Буша, що той занадто довго відтягає свою відповідь на ,,позитивні" пропозиції Ґорбачова в ділянці роззброєння. Цю скаргу Ґорбачов підтримав заявою, що в Совєтському Союзі припиняється продукцію плютонію та урану — найважливіших складових частин атомової зброї. Вона викликала теляче захоплення у ліберальних колах Західньої Европи й Америки: найлівіший у Сенаті Тед Кеннеді негайно поспішився з прославлюванням Ґорбачова і критикою Буша. Але фахівці з Пентаґону заявили, що заява Ґорбачова не має ніякого практичного значення, бож большевики мають великі запаси складників, потрібних для продукції атомової зброї.

Президент Буш і державний секретар Джеймс Бейкер промовчали скаргу Ґорбачова. На пресовій конференції Буша в минулу п'ятницю 7-го квітня не було мови про СССР. Раніше Буш заповів, що уточнення американської закордонної політики супроти усіх проблем, які стоять перед нею, відбудеться під кінець травня, після того, як він у травні візьме участь у конференції на вершинах голів членських держав НАТО. Ґорбачов і Шеварднадзе промовчують, що Буш вже раніше цілком виразно заявив був, що становище ЗСА до СССР залежить не від висліду розмов про зброю, а від загальної поведінки Совєтського Союзу. І Буш не залишив був сумніву у тому, що він уважає за перебудову будь-якої економічної допомоги ЗСА для СССР від заведення СССР повних прав людини та від відмови від совєтської імперіялістичної експансії у широкому світі, зокрема на американському континенті.

Західньоевропейські й американські ,,пісніки" захоплюються гарними манерами Ґорбачова і безкритично приймають його заяви та солідаризуються із ним проти власних, більш критичних і обережніших лідерів. Марґарет Тачер теж не є наївною, вона знає істоту большевизму, і вона зберігає союзницьку приязнь з Америкою та цілим бльоком НАТО, але мусить політикувати. Арґументом лібералів, які критикують Буша за зволікання з переговорами з Ґорбачовим, є — мовляв — потреба використання такого совєтського (,,російського") лідера для демократизації Сходу і муру Европи. Підхід Буша, державного секретаря Джеймса Бейкера і дорадника у справах крайової безпеки генерала Брента Сковкрофта інший: Ґорбачов — вони правильно розуміють — мусить все одно переводити лібералізацію свого режиму, а вони прагнуть перевірити його не словесну, а правдиву поведінку у міжнародних справах.

Ґорбачов і його найближчі співробітники покликаються на ,,мирову офензиву", що її повів Ґорбачов, висилаючи Едуарда Шеварднадзе на Близький Схід та поїхавши самому на Кубу, до Великобританії і відтіль у цьому тижні до Західньої Німеччини.

У Ґорбачова, щораз то нові клопоти. Недалеко берегів Норвегії затонув совєтський атомовий підводний човен. Сам факт проголосила норвезька преса, а за нею ТАСС. У Вірменії і Грузії свободолюбний рух дійшов до такої натуги, що Москва налякалася можливости проголошення вірменами і грузинами незалежности з відірванням від СССР. Вислано на кордон Вірменії і Грузії 100,000 змоторизованого війська. Але можна сумніватися, чи Москва повторить у Грузії масакру, як її зробила у 1956 році на Мадярщині. Бо це обурило б вільний світ і пропала би надія на допомогу від Заходу. Американська верхівка правильно займає вичікуючу позицію як буде надалі поводитися уряд Ґорбачова — в самій імперії і поза нею.

Микола Руденко

КРИГА РУШИЛА

Є чимало ознак, що громадське життя в Україні, мов ріка у весняному скресанні, вже підважило кригу тоталітаризму — вона почала тріщати й поволі рушає туди, де їй належить загинути. Це ще не те, що діється в Прибалтиці. Але ж слід пам'ятати, що Прибалтика за кількістю населення не перевершує Київ, а Україна — це друга після Російської Федерації республіка, що має понад 50 мільйонів населення. Велика европейська країна.

Ми бачимо, як сили застою намагаються увірвати скресання, щоб зупинити весняне рушення — о, вони ще діють, вони борються за своє існування. Та вже ясно, що майбутнє належить не їм. І через те сьогодні ми зосередимо свою увагу на силах, які ламають кригу — їх нині добре видно і вже цілком зрозуміло, що змертвити їх неможливо.

Найвиразніше це можна було побачити на мітингу товариства ,,Меморіял", що відбувся 4-го березня біля центрального стадіону в Києві. Він тривав понад чотири години. Офіційно повідомлено, що в ньому взяло участь понад 5,000 осіб. Та якщо врахувати, що велика кількість людей надходила й відходила, то як дехто стверджує, це число належить подвоїти.

Зрештою справа не лише в кількості — передусім справа в якості. Хіба не змушує нас задуматись бодай оце: як могли зустрітися на одній трибуні партійні боси і щойно випущені з таборів смерти всесвітньо відомі дисиденти? І не лише зустрітися, а й з однаковим правом промовляти до тисяч киян. Промовляти вільно, безборонно, як кожному з них підказує сумління. Невже це справді можливо в сучасному Києві? Чи нам це, бува, не наснилося?...

І все ж це не сон — це те, що нині стало реальністю. Хай не щоденною реальністю, хай вони зійшлися тільки на одній темі: сталінські злочини не повинні повторитися! А проте зійшлися: змінюючи один одного, з трибуни звертаються до киян секретар київського міськкому партії Мартинюк і голова Української Гельсінкської Спілки Левко Лук'яненко, прокурор міста Києва Шевченко і дисидент філософ Юрій Бадзьо.

Ситуація справді незвичайна. Навіть важко пригадати щось схоже в новітній українській історії. Особливо незвичайна тим, що всього лише кілька місяців тому міністер закордонних справ Совєтського Союзу Шеварнадзе оголосив: усі совєтські політв'язні будуть звільнені, крім Лук'яненка та Бадзя. Тут маємо відразу два показових приклади: видно, як Москва боїться за Україну; але ж так само видно, що політична течія вже не підкоряється її волі.

Я щасливий за Лук'яненка: 28 років життя в кайданах — не метафоричних, а реальних, викуваних із заліза. І ось нарешті перший ковток волі. Волі слова, волі духовних злетів. Навіть уже після звільнення йому довго не дозволяли виїздити з Чернігівщини, хоч він тепер нібито вільна людина. Особливо від нього намагалися убезпечити Львів і Київ. Аякже! Леґендарна Гельсінкська Спілка, засновником якої він був, сьогодні розрослася на всю Україну й вихлюпнулася далеко за її межі. І ось нарешті приїхав її провідник — людина залізної волі, правдивого серця, світлого розуму, палкого слова. Страшно, біг-ме страшно.

Лук'яненка знімали з поїздів, ловили на вулицях, кидали в машину (уже не в ,,воронок", а в комфортабельну ,,Волгу") і відвозили назад — до Чернігова. А він знов і знов повертався до Києва, щоб зустрітися зі своїми однодумцями. І зрештою кагебісти відступили — Левко знову переміг! Кажуть, його промова була найсильніша — кияни слухали, мов заворожені. Ще б пак! Адже він майже тридцять років готувався до неї, мерзнучи по карцерах та навіть у камері смертників. Це не перебільшення — було й таке: в 62 році сорок днів прожив Лук'яненко під загрозою розстрілу лише за те, що зрозумів статтю совєтської конституції про вільний вихід республік із складу Совєтського Союзу саме так, як вона зформульована. Потім йому пояснювали тюремні наглядачі: ,,Дурак! Єто написано для негров,а не для тебя".

І ось партійні боси й пильні прокурори мусять виступати поруч людини, яку десятиліттями тримали за ґратами — боялися! То невже перестали боятися? Де там! Просто не можна більше тримати його в тюрмі — на Заході кожен школяр знає, хто такий Левко Лук'яненко. А відгороджуватись від Заходу далі також не можна — це ж бо неминуча смерть.

Серед багатотисячного натовпу ховалася купка крикунів з відомої установи — це вони підіймали наперед виготовлені написи: ,,Геть провокатора!" Крикуни зчиняли лемент, але тисячі рук починали гаряче аплодувати Лук'яненкові. Крикуни знищілили й змовкли. Теж саме повторювалося, коли на трибуні з'явився Юрій Бадзьо, який щойно прибув із якутського заслання. Слава ж вам, дорогі побратими! Ви гідні такої зустрічі! І добре, дуже добре, що оті, що лементують, сьогодні не здатні більше нічого вдіяти. Цим вони лише показують, що покищо не здалися, але свято сьогодні не на їхній вулиці.

До речі, не всі прокурори нині однаково думають. Прокурор міста Києва Володимир Шевченко, наперекір своїм колеґам, які вивчають масові поховання в Биковнянському лісі, тут же, на мітингу, категорично заявив, що це справа рук чекістів, а не німецьких окупантів. Якщо зважити, що урядова комісія на чолі з міністром внутрішніх справ Іваном Гладущем намагається перекинути провину на голови гітлерівців, (як це було з польськими офіцерами), то виступ прокурора міста Києва набирає вельми поважного значення. Дай Боже, щоб на Україні з'являлося більше прокурорів, які вміють боротися за істину.

Можна чимало сказати добрих слів про мітинг біля центрального стадіону в Києві. Ну, скажімо, бодай те, що тут були не лише українці — було чимало киян російської та інших національностей, але вони гаряче вітали ораторів, що представляли Українську Гельсінкську Спілку. За надзвичайно сміливу, радикальну резолюцію, яку склав Михайло Горинь з колегами, піднявся ліс рук — проти голосували тільки ті, кому було доручено зірвати виступи дисидентів. Таких було не більше трьох десятків. Але тисячі киян — за!..

Отже крига рушила — весна України все ближче й ближче.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр. Климовський

,,Дитячий театрик" З. Чайківського

Здавалося не так то давно почалось друге півріччя шкільного року, а вже Зенон Чайківський подумав, як уприємнити нашим малятам літні ферії й видав чергову програму ,,Дитячого театрику" п. з. ,,Вакації, вакації!".

Це число присвятив своїм унукам — Андрійчикові та Марчикові.

Автор має добрих співробітників, його сини — Богдан по-мистецьки оформлює, а Юрій покриває кошти видання. Словом творчо-матеріяльна співдія та допомога. Чи не добрі сини? Не можна поминути, що на зформування їхньої людської особистости великий вплив поза домашнім вихованням мали — ,,Рідна Школа" і Пласт.

У другому числі програми ,,Дитячого театрику": ,,Вакації, вакації!" — пісня, від неї й пішла назва цієї програми. З черги знову дві пісні — ,,На дереві" та ,,Їду, їду і лечу". Музику до текстів пісень для ,,Дитячого театрику", компонує автор цього видання. Вони мелодійні, ритмічні, тож легко їх дітям вивчити.

Програму ,,Дитячого театрику", ч. 2 завершує сценка п. н. ,,Вакаційна казка".

Дія відбувається на поляні серед лісу. Довкола зелень, дерева, кущі, квіти. Тут і там пеньок чи більший камінь. Розв'язка сценічного оформлення для сценографа легка. Задня частина декорації мальована, на першому пляні живі квіти, декілька справжніх пеньків, а бутафор, (тобто особа, що виготовляє копії справжніх речей для сценічної обстановки) зробив би імітацію каменів.

Дійові особи казки не тільки людські істоти — дівчатка і хлопчики, але й пташка, як горобець, воронятко та звірятка, як вивірочка, зайченя, лисенятко, ведмедик. Іншими словами антропо-орніто-зоологічна обсада. Та все ж вони говорять і діють як люди, зрештою, як це звичайно буває в світі казки. Дуже цікавим персонажем є Соняшний Промінчик. Його сценічні фрази мудрі й дидактичні. Ролі в казці менші й більші, а вже режисер знатиме кому яку ролю доручити. У першій яві виступають пташки і звірятка. В другій і третій дівчатка і хлопчики всуміш із пташками і звірятками і звірятками.

Казка написана легкою ритмізованою мовою за системою побудови — перший рядок римується з другим (а,а), третій із четвертим (б, б) і т. д.

Казка створює настрій дитячої безжурности, показує втіху-розвагу малят на дозвіллі, вводить глядача в антураж природи, чарівної поляни серед лісу, а над усе в ній проблискує виховний елемент.

Ось, наприклад, так виглядає закінчення казки:

Промінчик: *Люблю з вами забавлятись, з вами жаль мені прощатись.*

Марчик: *Так куди ж ти полетиш? Просимо ще залишитись.*

Промінчик: (серйозно) *От, недавно горе-лихо Україну навістило. Діти хворі, у журбаі їх батьки і матері. Тож тепло їм і надію, видужання, сильну віру, сяйво радості несу, в Україну я лечу.*

Андрійко: *Передай привіт нещасним братикам і сестрам нашим.*

Галя: *А до Бога понеси наші щирі молитви.*

Всі: (підходять на авансцену, Промінчик посередині): *Хай повернеться здоров'я, сміх дитячий, краща доля. Боже Ласки й Доброти! Дітям хворим поможи, милостивою рукою обітри сльозинки в горю в Україні діточками — Боже Ласки і Добра!*

У сцені нотки патріотизму вщеплювані витончено й обережно, згідно педагогічних принципів по відношенні до віку, тим більше, що інші форми його подачі чекають на дітей у організаціях молоді. Під цим поглядом автор має багато відчуття психології дітей і молоді, а втім він має в цьому напрямі чимало досвіду. В 1964 році Зенон Чайківський організував Пластовий Драматичний Гурток, у якому був автором, композитором, мистецьким керівником і режисером. Поступово з коротеньких сценок переходив до більших сценічних картин із пісеньками та з балетними вставками. Словом такі спектаклі мали вже характер ,,міні-оперет". Драматичний гурток з півторагодинною програмою виїжджав на гостинні виступи до Ню Йорку, Пассейку, Трентону, Балтимору. За час десятирічного існування гуртка в репертуарі було 16 програм, а це вже великий мистецький осяг.

Чекаємо на чергові програми ,,Дитячого театрику".

Адреса автора: Zenon Chajkiwsky 115 Thorndike Road Philadelhia, Pa. 19115

В. Дідюк

ЗА УКРАЇНСЬКУ ПРАВДУ

II.

Створений під патронатом СКВУ Комітет Дослідження Голоду в Україні під проводом проф. Василя Янішевського і членів: д-ра Остапа Винницького, проф. Юрія Даревича, проф Всеволова Ісаїва, майора Василя Кирилюка, д-ра Миколи Кушпети, адвоката Богдана Онищука, д-ра Петра Смильського і д-ра Ярослава Шудрака з моральною і матеріяльною підтримкою української спільноти у світі, Ієрархії українських Церков та організованого українського життя, послідовною й активною працею, поборюючи прерізні труднощі та й перепони, за два роки створив ,,українське чудо" — випродукуванням одногодинного документального фільму ,,Жнива розпачу". І знову ,,заворушились" наші неприятелі, бо не вірили, що, поборюючи всі труднощі, вдасться українцям це зробити. Однак, правда перемогла! Фільм здобув велику популярність і признання. Появився на телевізійних сітках Канади, ЗСА, Австралії і Европи. В загальному оглядало понад 60 мільйонів людей. Його копії знаходяться у багатьох університетах та публічних бібліотеках, а відеокасети фільму одержали сотні держав. Міністерство освіти в Ню Йорк стейті рішило вживати цей фільму у програмі навчання в середніх школах, каледжах і університетах. Є надія, що це зроблять й інші стейти Америки і провінції Канади. Йде підготова перекласти фільм на еспанську, російську й українську мови. Перед очима мільйонів глядачів показалось мариво страшного голоду в країні ,,медом і молоком" текучій, в країні, яка своєю пшеницею годувала колись Европу. І здається, що навіть ,,сліпі прозріли", і байдужий світ побачив українську гірку правду, а фільм здобув велику популярність на міжнародних короткометражних документальних фільмових фестивалях, отримавши 11 нагород, в цьому шість перших місць. Тут ми й бачиму, яку велику і корисну працю виконав Комітет Дослідження Голоду в Україні для нашої справи і правди, висунувши на світову арену тематику і проблеми України, як нації, яка, як і всі інші нації, має право на самостійну і незалежну державу.

Великий під кожним оглядом успіх доказав, що у сьогоднішньому часі тільки дорогою телевізії можна досягнути успіхів. Наприклад: скільки треба видати книжок (хоч і це потрібне!), щоб їх прочитало 60 мільйонів людей?! Скільки треба б було поїздок, щоб зустріти таке число людей і їм докладно вияснити те, що показано на фільмі?! Якщо фільм ,,Жнива розпачу" коштував біля 300,000 (триста тисяч) долярів, а оглянуло його таке число людей у різних країнах, то кошти за оглядання фільму були центові. Якщо додати велику моральну, престижеву й історичну його вартість, то це підказує нам — українській діяспорі, що це і правильна та здається єдина в наших обставинах дорога говорити світові про нас і нашу правду.

Тут варто навести слова визначного політика, колишнього дорадника у справах крайової безпеки в уряді Джиммі Картера — Збіґнєва Бжезінського на Конференції провідництва Вашінґтонської групи Українсько-Американських Професіоналістів 19-го жовтня 1986 року. Ось його слова:

,,...Замало американців знає, що є українська нація. Забагато американців ще досі автоматично говорить 'Росія', коли говорить про Чорнобиль чи Київ. Одним словом, забагато американців не здає собі справи про ваше існування, про існування України в загальному". На закінчення він закликав, щоб українська група постійно давала знати, що вона існує і щоб українці якнайширше включалися в американське політичне життя та мали на нього вплив. Це свята правда! Бо коли б ми 30 років тому були почали твердо і сміло говорити про нас і наші справи, то напевно були б оминули так багато напастливих, ображаючих і денервуючих моментів. Бо виграють наступаючі. Але ніколи не є запізно! Тому прийшов час, щоб і ми почали наступ. Спільними силами всюди, де тільки поселилась українська людина, мусимо всіма доступними й можливими способами і засобами працювати, щоб остаточно отворити очі тим, які не можуть, не хочуть, а може не знають, що Україна — це не Тексас, Онтаріо чи Квебек! Найвища пора, щоб нашу писану ворогами нам історію почали писати ми, наші вченіісторики.

(Закінчення буде)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Думки на часі

У справі переговорів для створення одної спільної центральної репрезентації в ЗСА, для якої витрачено впродовж довгого часу багато зусиль, останнім часом появилися в пресі два важливі документи.

В ,,Національній Трибуні" з 19-го лютого 1989 року резолюція Крайової Ради УККА в справі переговорів привернути єдність в українській громаді ЗСА, якою УККА зірвав і припинив дальші переговори до чергової конвенції УККА в 1992 році, і комунікат УАК-Ради з 1-го березня 1989 року, опублікований в ,,Сво

(Закінчення на стор. 3)

Петро Рубан

ДОПОМОГА КООПЕРАТИВАМ В УКРАЇНІ

II.

Їхня діяльність і продукт праці — відкриті, контрольовані і спрямовані цілковито на користь людині. Вони несуть в собі гуманістичні спрямування до свого народу, своєї держави. Яка політична програма спроможна створити за такий короткий час таку армію захисників альтернативного суспільства. Кооперативна діяльність — віддушина дозволена комуністичною російською імперією на випадок, якщо Захід не підтримає перебудову, не допоможе фінансово і технологічно державним підприємствам і, фактично, партійно-бюрократичному апаратові.

Держава, допустивши форми кооперативної діяльности, вже починає боротися з ними економічно, адміністративно, ідеологічно і навіть фізично — палять! Тобто масово ущімляють право людини вже на економічному й соціяльному рівні.

Чи захистили ми їх, чи визначили своє відношення до кооператорів? При своїй зустрічі в Австралії з президентом Світової кредитової юнії — Билом Говом, з розмови з ним стало відомо про те, що чотири місяці тому в Стокгольмі він намагався зустрітися з представниками ,,Центросоюзу" але марно, на зустріч прислали перекладача. Навіт цей штучний організм надбудови не мав права, або не побажав тієї зустрічі, фактично не дбаючи про кооперативи і їх взаємини із зовнішнім світом. Інформацій про кооперативи не подають ні в Москві, ні в Департаменті торгівлі ЗСА, ні в ,,Укрімпексі". В той самий час чинять опір створенню кооперативи в Києві, яка займалася б збиранням інформацій про діяльність кооперативи в Україні, для ознайомлення західніх бизнесменів. (В Москві така кооператива уже створена). Чільні представники держави твердять, що з 1-го квітня всі кооперативи мали мати право вільного виходу на зовнішній ринок.

А хіба по закону про ,,кооперацію в СССР" вони не мали такого права? Та мали, а тепер ще підкріплять підзаконним приписом, нібито кооперативи не дуже то виявили бажання здобути сертифікат від ,,Укрімпексу", який і поставлено з метою ,,тащить і не пущать" — тягти західній капітал до сув'язі з державними підприємствами і ,,не пущать" до зв'язків з кооперативами. Останні інформації з України від кооператорів підтверджують цей сумний висновок. ,,Укрімпекс", який повинен подавати інформації про зовнішньо-економічні наміри кооператив України відмовляє в підтримці, ,,...ми не компетентні вирішувати такі питання, ...ми — торговельна організація, а не інформативна".

Ті кооперативи, які сьогодні мають торговельні зв'язки з Заходом спонзоровані державними, або близько від неї стоячими організаціями, такими як ,,Фонд культури", ,,Зелений світ" та іншими. При таких взаєминах рахунок в чужій валюті і прийняття рішень залежить на від кооперативи а від спонзора. Ввесь вихід на зовнішній ринок кооперативі утаємничений, закритий. Отримати якісь інформації стосовно цього просто неможливо. Такі спонзори мають валюту від держави і забезпечують діяльність сумісного підприємства. Кооперативі не спонзорованій добути валюту просто неможливо, значить ґарантувати закуп товару у підприємця із-за кордону він не може. З цією метою ми і намагаємось створити допомогову організацію.

А тут ще й інші освічені емігранти лаштуються створити організацію ,,торгівлі з Україною". Цікаво тільки знати, чи будуть підтримувати вони своїм капіталом підприємства союзного і республіканської-союзного підпорядкування, яких безліч в Україні і від діяльности яких залишається в Україні занечищення довкілля та звіти на папері про прибутки, а все інше йде до Москви. Арґументація цих людей — дивна, підтримати в Україні сили, які натхненно виборюють госпрозрахунковий, самофінансований статус республіки. Діяльність такої організації буде спрямована на нищення принципу самодостатньої госпрозрахункової республіки, бо своїм капіталом, політичним визнанням, підтримаємо існування старої системи з усіма, навіть, перебудованими вадами. Підтримуючи діяльність кооператив, спонукуємо до істинного госпрозрахунку, бо на прикладі покажемо — все, що йде на користь Україні ми підтримуємо і фінансово і технологічно, хочемо щоб підтримали і державні підприємства добивайтесь госпрозрахунку для України, усамостійнюйтесь.

Інші, що очікують голодних бунтів і руйнації російської імперії від поривань самого російського народу, твердять, що ідея П. Рубана про створення самодостатньої допомогової організації — ,,благородна, але не до здійснення", є ,,донкіхотством", бо підміняється природний рух капіталу політичною ідеєю. За цим прозрінням відчувається ясно політична орієнтація ,,пропагандистів торгівлі з Україною". Знаємо ми як ,,під ударами самого російського народу зруйнується імперія", з минулого знаємо і цього досить.

Своїм об'єднаним українським капіталом ми можемо допомогти тільки кооперативам! Їх матеріяльний доробок повністю залишається в Україні, підтримуючи їх ми підтримуємо не систему, а наших людей, допомагаємо їм бути більш життєспроможними, національно свідомими, мобільними. І така допомога повинна бути не анархічною, спонтанною, а цілеспрямованою, зорганізованою.

(Закінчення буде)

Думки...

Закінчення зі стор. 2.

боді" ч. 46 з 11-го березня 1989 року, де, між іншим подано причини невдачі.

Тому, що в цих переговорах брали активну участь представники Конференції Безсторонніх Організацій (КБО), що її очолював Владика Василь Лостен, повинен появитися теж відповідний комунікат і від Конференції Безсторонніх Організацій. Це тим більше, що конференція виступала там в характері важливої ролі арбітра.

Із створенням нової ситуації наша громада дуже зацікавлена і має повне право знати, яке становище зайняла чи займе до цього Конференція Безсторонніх Організацій, а саме: чи погодиться із очевидним фактом, що за даних умов, мусять, хочемо ми того чи ні, існувати дві центральні репрезентації українців в ЗСА, чи залишить зберіганий досі невтралітет і таким чином вможливить організаціям в конференції включитися довільно до будь-якої із двох централь, а чи далі зберігатиме невтралітет.

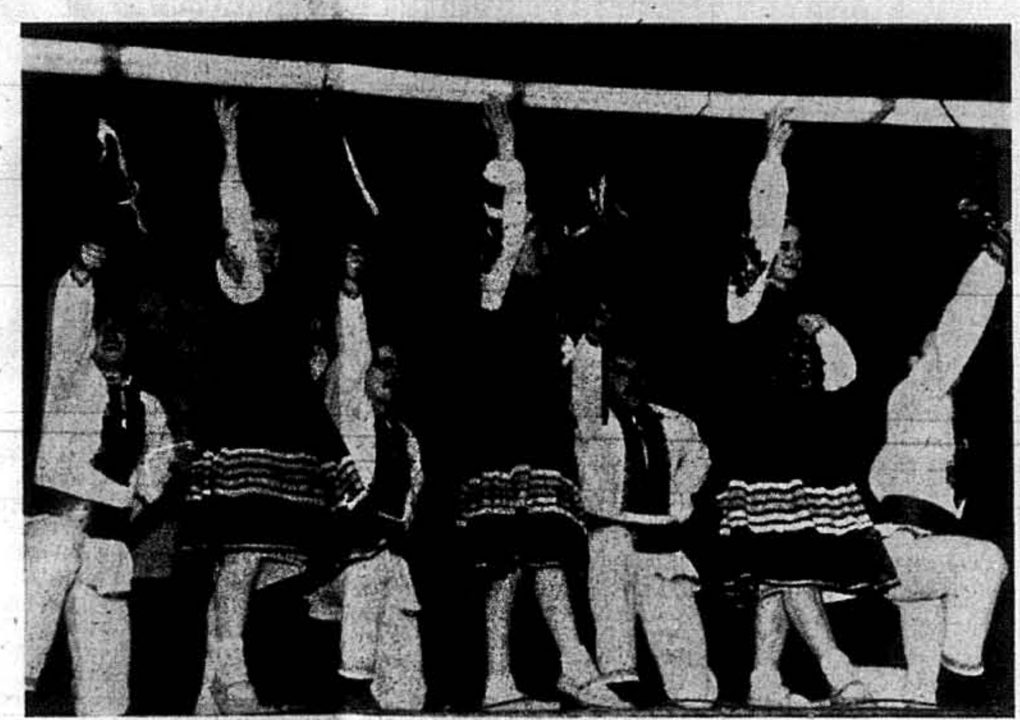
Звичайно, що це дуже вигідно стояти осторонь, але й дуже несправедливо, виправдуючись невтралітетом, не платити пожертв до центральних установ, що повинно вважатися національним оподаткуванням, до якого зобов'язані всі громади, організації, товариства даного терену.

Сподіємося, що такий комунікат КБО незабаром появиться і припинить всякі плітки, що, мовляв, деякі організації не приєднаються до УККА, тому що їм амбіція на це не дозволить, а до УАКР тому, щоби не наразити собі і не втратити декого із своїх членів, що є рівночасно членами УККА і вимагають, щоб зберігати далі невтралітет, забуваючи, що невтралітет ніколи не був корисний, а навпаки, спричинював неуспіхи нашій справі в минулому і приносить їх тепер.

Цю істину збагнув вже давно італійський поет А. Данте (1265-1321), який у своєму творі „Божеська комедія" сказав таке: „Найгарячіше місце в пеклі призначене для тих, що в моментах найтяжчої кризи, заховуються невтрально".

Обсерватор

„Ослав'яни" у Клівленді

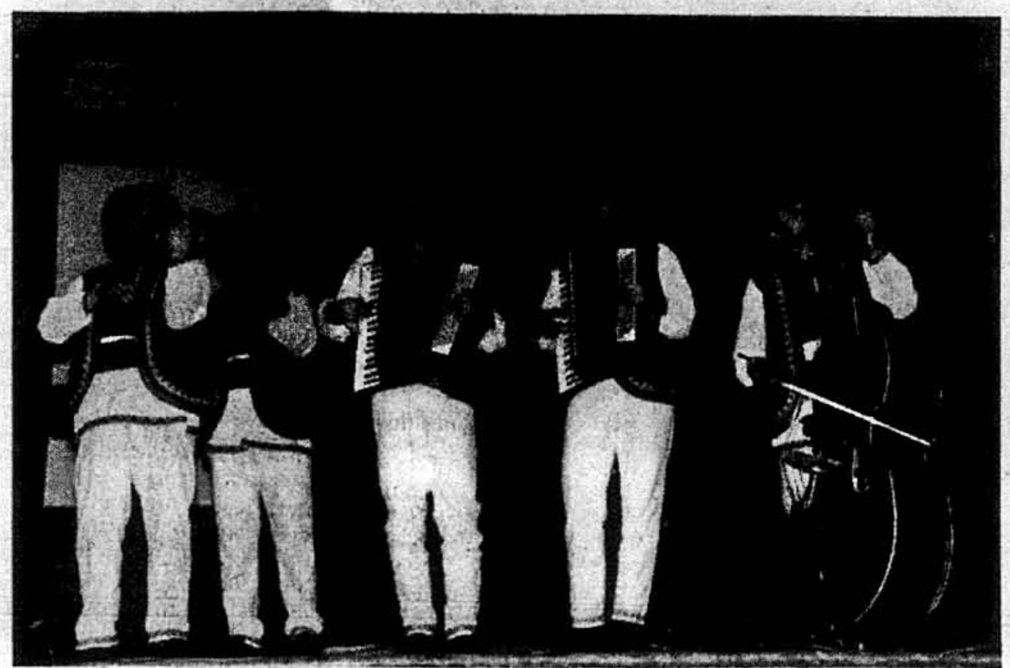
Танцюристи ансамблю „Ослав'яни"

Фота Роми Гадзевич („Український Тижневик")

Заходами УНС в ЗСА і УККанади та місцевого УЗО Великого Клівленду ми мали змогу любуватися успішним виступом українського інструментально-вокально - танцювального ансамблю „Ослав'яни" з Польщі. З приємністю та неприхованим сантиментом згадуємо виступи перед кількома роками українських ансамблів „Журавлі" і „Лемковина" також з Польщі, які влили в наші серця спомини минулого, пригадали рідне та що ми — українці, де б не жили, походимо з того самого коріння і нас лучить та єднає одна мета — жити на своїй вільній землі.

Виступ ансамблю „Ослав'яни" 31-го березня 1989 року у Клівленді-Пармі о год. 7:30 вечора в просторій авдиторії бруклинської школи в Брукліні, Огайо, був наче відновленням цих наших ностальгічних почувань і ми їм за це невимовно вдячні. Сам факт, що група складається з біля 35 молодих і гарних людей, напоює наші думки оптимізмом, що ми живемо, могутніємо, розвиваємося і знаємо наші стремління та змаг як цілість.

Задум створення такої групи виник ще у 1970-1971 роках на фоні гуртка УСКТ у гірському селі Мокрому над річкою Ославою в Бескид-Карпатах. Провідною думкою було навчання української мови та учителями введених українських культурних зацікавлень для молоді. Основоположниками цього почину були Осип Журат, Роман Гоцко та Євген Могила. Ансамбль скристалізувався й у виді танцювально-вокальної групи почав працювати у 1970 році, а під кінець 1972 року виступав вперше на публічному концерті в Перемишлі і тоді, власне, названо його ім'ям від річки Ослави — „Ослав'яни". Хрещеним батьком був редактор українського радіомовлення у Ряшеві Ярослав Чорнобай.

Капеля „Ослав'ян"

Тяжким був шлях їх праці, ще до того в несприятливих політичних і господарчих обставинах. „Ослав'яни почали працю приблизно з 15-20 членами-ентузіястами і з часом з розвитком у різних роках досягли числа 35-45 молодих дівчат і хлопців. Довголітнім інструктором був Євген Могила, а помагали йому Ярослава Поповська і Богдан Острич з відділу УСКТ у Перемишлі, в аспектах музичному, аранжеровки, хореографії, репертуару та інтерпретації. Від часу, коли музичним провідником став Роман Длугош, група почала набирати форм ансамблю пісні і танцю. „Ослав'яни переходили різні фази свого розвитку і були учасниками центральних фестивалів української пісні і танцю, організованих через УСКТ в Кошаліні, Сопотах і т.д., та польських фестивалів культури гірських земель. Крізь ансамбль перейшло досі понад 100 осіб молоді і за ними близько 200 концертів. Закордоном виступали на Свидницькому Здвигу в Чехо-Словаччині. Аранжеровку програми на поїздку до ЗСА і Канади укладав Богдан Сюдрик. З ним співпрацювали такі особи: Євген Могила, Ярослав Полянський, Ярослав Чуперчук (хореографія) і Богдан Добровольський (ефекти, сцена і т. д.). Адміністрація в часі поїздки в ЗСА і Канаду є в руках Американського культурного обміну, яку репрезентують Міхальські, Варвара, Дороті та Генрі.

Концерт розпочався точкою — „Привітальна" у виконанні цілого ансамблю — співаків, танцюристів і музикантів в числі приблизно 40 осіб. Музиканти в числі 6 осіб складалися з 3-ох скрипок, 2-ох акордеонів і одного баса. В дійсності одна скрипка могла бути заступлена, наприклад, гітарою. Танцюристи складалися приблизно з 15 дівчат і хлопців. Хор виступав переважно мішано в числі 25 осіб і тільки один раз напочатку з дириґентом, а потім без нього.

В пісні „Привітальна" ціла група піснею, хороводом, музикою та гарними національними строями і хлібом та сіллю на вишиваних рушниках та вклонами в сторону публіки вітали присутніх на залі біля 650 людей, які ентузіястично відповідали оплесками. Концерт складався з дуже різноманітних точок вокального, танцювального й інструментального характеру — індивідуально і мішано.

По першій точці програми „Привітальна", хор з оркестрою виконав ряд пісень до слів Тараса Шевченка, вшановуючи 175-ліття дня його народження. Пісні в мішаному хорі прозвучали певно, з чистою дикцією та наголосами. Деклямація дівчини „Розрита могила" Т. Шевченка була виголошена чуттєво, голосно і гарно.

В першій частині програми домінували пісні й танці лемківської та бойківської закрасок з питомою їм тематикою і напівами. Дуже цікавий композиційно був парубоцький танець з топірцями, зображуючи дереворубів в лісі, які рухами топірців наче різали пилами та сокирами рубали дерева, а потім двох хлопців мов би вже звалене дерево винесли на топірцях.

Пісні і танці були цікаво підібрані, сприємливо для ока і слуху з поважним, веселим, сантиментальним і любовним жанрами. Одним словом, кольоровим забарвленням та з цікавою композицією. Солісти та дуети виходили скоординовано, з закраскою місцевого фолкльору. Відчувався подих рідного села, краса гір і природи.

Дуже маркантним був також виступ скрипаля-соліста Едварда Данчишина під акомпаньямент акордеонів. Його високомистецька гра полонила слухачів і вони зареагували довгими оплесками. Він в нюансах віддав дуже технічно складні пасажі і відчувалися то мов трелі соловейка, то плач, сум, тугу або радість. Його виконання румунської рапсодії Енеска було на рівні скрипалів високої кляси.

Богдан Сюдрик заповідав гарною українською мовою і при кінці прощав словами частини української спілноти та ім'я духовної єдности нашого народу.

В другій частині концерту слідували пісні і танці з різних частин нашої розлогої батьківщини: галицькі, подільські, волинські, гуцульські, закарпатські й інші з питомими їм прикметами і закрасками. На кінець цього успішного концерту мгр Ліщинецький, мол., голова ансамблю у Пармі „Лаштан", та його батько, голова УЗО, мгр Василь Ліщинецький подякував сердечно ансамблеві „Ослав'яни" за їх виступ та побажали успіхів в їх початковому турне, а дівчата вручили китицю квітів. Ми радіємо їх працею і успіхами в музичному аспекті, але також тою обставиною, що ці молоді люди виявили стільки витривалости і любови до рідного, і то в негативних зовнішніх та внутрішніх оточеннях, вибилися на висоти, разом гуртуються та плекають українську культуру і несуть її до сердець своїх і чужинців. Треба з приємністю підкреслити, що всі „Ослав'яни" знайшли родинне і сердечне та гостинне місце в в українських хатах поодиноких наших людей великого Клівленду. Шасти вам Боже, на добру путь, наші брати „Ослав'яни", та до скорого і милого побачення.

Д-р Володимир Боднар

ВЛАДИСЛАВ ЛЬОРЕНЦ, міністер у справах релігії в Польській Народній Республіці прибув до Ізраїля. Офіційні особи ізраїльського уряду заявили, що головною темою розмови польського міністра з ізраїльцями буде справа охорони численних цвинтарів і пам'ятників жидівської культури в Польщі. Політичні спостерігачі думають, однак, що Польща, наслідуючи інші сателітні держави, хоче встановити дружню співпрацю з Ізраїлем.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки Пітер В. Бота мабуть під тиском керівництва своєї власної урядової Національної партії заявив, що він зрезиґнує з посту президента після генеральних виборів, які повинні відбутися до кінця цього року. У промові в парляменті П. Бота підкреслив, що він немає в пляні супротивлятися партії і залишатися на пості президента до 1990 року, коли вигасає реченець його каденції.

У НЮ ЙОРКУ В НЕДІЛЮ, 16-го квітня ц.р., відбудеться четверта з черги американська етнічна парада по Шостій авеню між 37 і 56 вулицями. Як говорять організатори, завданням цієї паради є прославити всі ці імігрантські покоління, які причинилися до загально культурної спадщини Америки та підкреслити гордість з неї її поодиноких громадян. З цієї нагоди день 16-го квітня буде проголошений Днем Міжнародних культур.

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Дорогого Шваґра і Вуйка в Україні

бл. п. Павла Решетухи

нар. 1910 року в Гаях Великих, Галичина
складаємо $25.00 на Фонд Тисячоріччя Християнства.

Оксана І. і Лев ЩУРИ
Александер БОВАНКО

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої
МАМИ І БАБУНІ

бл. п.

МАРІЇ КОНАШЕВИЧ

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в середу, 19-го квітня 1989 р., о год. 8-ій ранку
в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії, у Філядельфії, Па. та
в церкві Пресвятої Родини у Вашінґтоні, Д. К.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:
донька — ХРИСТИНА ПЕРФЕЦЬКА
з мужем ЮРІЄМ
внучки — ТАНЯ І МАРТА

МИРОВИЙ ДОГОВІР на півдні Африки несподівано опинився під загрозою у зв'язку з вторгненням на територію Намібії понад 1,000 озброєних партизан повстанської промарксистської організації СВАПО. В суботу, 8-го квітня ц.р., в Намібії відбулась нарада зацікавлених миром в Південній Африці країн, з участю Куби, Анголі, Південно-Африканської Республіки, на якій були присутніми також преставники З'єднаних Стейтів Америки і Совєтського Союзу. Учасники наради старалися випрацювати компромісове рішення, але приявність повстанців-марксистів на території Намібії негативно впливав на деяких учасників наради і вони почали міняти свою думку. Американську делеґацію очолював асистент державного секретаря для справ Африки Честер Крокер, а совєтську один із заступників міністра закордонних справ Анатолій Адамішин. ЗСА і ПАР стоять на становищі повного замирення без втручання партизанів СВАПО і вимагають, щоб вони на протязі 48 годин покинули територію Намібії.

Повідомляю українську громаду,
що дня 19-го листопада 1988 р. помер

бл. п.

Володимир Возьний

довголітній житель Гемпстеду, Н. Й., народжений 1895 р. в селі Дарахів (Тернопільщина).
Покійний був людиною трудолюбивих рук, віруючий, щедрий жертводавець і доброчинець.

ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖБА
буде відслужена в катедрі св. о. Миколая у Чикаґо.

ПЛЕМІННИЦЯ

Об'єднання Українських Лісників і Деревників

ділиться сумною вісткою, що дня 5-го квітня 1989 р.
відійшов у Вічність на 76-му році життя

бл. п. інженер-лісник

РОМАН ВЕРГУН

•

Глибокі співчуття Родині складають
УПРАВА І ЧЛЕНИ ОБУЛІД-у

Ділимося жалібною вісткою
з Родиною, Приятелями та всією Українською Громадою,
що в суботу, 21-го січня 1989 р. упокоїлася в Бозі у Львові,
на 85-му році життя
наша Дорога СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ ПІХУРКО

ПОХОРОН відбувся, за всіми християнськими обрядами в родинному місті в Глинянах, в неділю, 22-го січня 1989 року.

Покійна, кол. директор Украінбанку в Глинянах, активна в громадсько-політичному житті, належала до всіх місцевих українських Товариств.

Нехай наша рідна земля буде Їй легкою

Горем опечалені брати:
СТЕПАН
І МИКОЛА з дружиною ЯРОСЛАВОЮ
і дітьми:
ОРИСЕЮ І МИРОНОМ ЗАДОЙНИМ
і внуками:
МАРКІЯНОМ, ТАТІЯНОЮ І ДАНИЛКОМ
і д-ром БОГДАНОМ І ХРИСТЕЮ і внуками:
АДРІЯНОМ І ЛЕСЕЮ-ХРИСТЕЮ
ЛЮСЯ МОДИЦЬКА — двоюрідна сестра
ближча і дальша Родина в Україні

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в понеділок, 10-го квітня 1989 р. в місті Сарасота, Фл.
відійшла у Вічність на 92-му році життя
наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

МАРІЯ ПРОНЧАК
з ЙОНЕЧІВ

нар. 13-го січня 1897 р. у селі Йонечі, Кам'янка, Рава Руська.

ПАРАСТАС — в четвер, 13-го квітня 1989 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 E. 7th St. в Ню Йорку.

ПОХОРОН в п'ятницю, 14-го квітня 1989 р. о год. 9:30 ранку до церкви св. Юра, 33 E. 7th St., Ню Йорк, а опісля на цвинтар Calvary, L.I.C., N.Y.

У глибокому смутку:
донька — ГЕЛЕН ПЕТРИШИН з мужем д-ром ВОЛТЕРОМ
внуки — ВОЛТЕР, мол., ГРИГОРІЙ, МАРКО і КОЛЛЕТ
правнук — ВІЛСОН ЕВСТАХІЙ
кузини —
ІРИНА ШПИРКО
НАДІЯ БАРҐ

•

Замість квітів Родина просить складати пожертви на Український Музей, 230 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Прошу змінити мою адресу:

„Свобода" ☐ „Українського Тижневика" ☐

„Веселки" ☐

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00.

Приймається оголошення

СВЯТОЧНИХ ВЕЛИКОДНІХ ПОБАЖАНЬ у „Свободі"

Адміністрація „СВОБОДИ" запрошує ВШановних Читачів, Установи, Організації, Товариства, Професіоналістів, Купців і все Громадянство передати свої традиційні святочні привіти у збільшеному Великодньому числі, що зайдуть у найдальші закутини світу.

Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ

1 цаль через 1 шпальту	$ 7.00
1 цаль через 2 шпальти	10.00
2 цалі через 2 шпальти	20.00
3 цалі через 2 шпальти	30.00
4 цалі через 2 шпальти	40.00
5 цалів через 2 шпальти	50.00
6 цалів через 2 шпальти	60.00

та в інших розмірах

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ

до 15-го квітня 1989 р. за старим стилем

Зголошення святочних побажань, **РАЗОМ з ГРОШОВОЮ ОПЛАТОЮ,** залежно від величини оголошень, надсилати до:

"SVOBODA"

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

У Бразилії і Параґваю пролунали звуки бандури

Як відомо з української преси, піонером українського кобзарства в Бразилії є маестро Бойко. Приходилося діяти маестрові Бойкові в дуже тяжких обставинах. Не маючи бандур, сам він їх виробляв, як також і „накручував" струни. Працюючи звичайним робітником, він диспонував капіталом. Помагали йому, між іншим, скільки було можливо, Режіна Шпак-Рубінець, Петро Курач (вже покійний) та Івана Ковалюк.

Здавалося, що маестро Іван Бойко дійшов до максимуму свого зусиляя. Аж Всевишній післав „ангела бандуриста" в особі славновідомого Миколи Чорного. Прийшли до Бразилії бандури, струни, підручники і література. Але І. Бойко вважав, що було б краще, якби його заступила нова молода сила. Він подав кандидата на свого заступника, свого колишнього ученика. Проте молодий заступник маестра Бойка не вив'язався зі своїх обов'язків. Довелося маестрові Іванові Бойкові відновлювати працю українського кобзарства в Куритибі, бо, на щастя, обі групи бандуристів, зорганізованих у Прудентополі, почали гарно розвиватися.

Маестро мочав стягати охотників-бандуристів і почав з ними проби. За короткий час, за посередництвом міністерства культури провінції Парана, центр гуманізму при федеральному університеті провінції Сеара запросив групу бандуристів під керівництвом маестра Івана Бойка до міста Форталеза, столиці вищезгаданої провінції, що є на віддалі 4,200 кілометрів від Курітиби, оплативши їм подорож літаком в обидва боки та перебування у готелі.

Два дні звучали українські бандуристи в далекому північносхідньому місті Форталеза для 2,000 публіки. Тут відбулися три концерти, за які слухачі нагородили бандуристів гучними довготривалими оплесками. Після концерту публіка хотіла побачити зблизька бандури і просила пояснити, що це за інструменти, бо це вперше вони їх бачили. Три виступи бандуристів передано на телевізії.

За короткий час ця група бандуристів виступила в найбільшому театрі міста Курітиби Ґваіра разом з українською фолкльорною групою „Барвінок" (танцюристи і хор).

Третій успішний виступ цієї групи бандуристів відбувся на святкуванні Тисячоліття Хрищення Руси-України, зорганізованому в Курітибі Консисторією Української Автокефальної Православної Церкви. Група виступала разом з хором української католицької церкви Різдва Божої Матері та українським вокальним ансамблем і танцювальною групою „Барвінок".

Українська православна церква в сусідній республіці Параґваю організувала в кінці минулого року святкування Тисячоліття Хрищення Руси-України, на які запросила групу бандуристів під керівництвом маестра І. Бойка і український вокальний ансамбль під керівництвом композитора Івана Вовка, директоркою якого є Режіна Шпак-Рубінець. Вже в останній момент долучили до цих святкувань мішаний хор української католицької церкви Різдва Божої Матері, української автокефальної православної церкви і „Барвінок".

Якими гучними і довгими оплесками були нагороджені всі учасники програми! І так українські бандуристи під керівництвом маестра Івана Бойка звучали аж у сусідній республіці — Параґваю.

Д-р Михайло Рубінець

Заборгованість...

(Закінчення зі стор. 1)

гованість. Народій Німецькій Республіці (Східній Німеччині) становила 20 біл. долярів. Польщі 39 біл. долярів, Мадярщині 18 біл. Болгарії 6 біл. (англійський журнал „Економіст" подає 10 біл. долярів). Найменш заборгованою є Чехо-Слвоаччина. Її кредити дорівнювали на початку 1988 р. 3.7 біл. долярів, причому вона має чималі валютні запаси. Однак і Чехо-Словаччина відчуває значні трудноці. На відміну від НДР і Польщі Чехо-Словаччина взяла курс на швидку і рушучу реформу, яка має змінити ввесь економічний механізм.

Відставання сільськогосподарського сектора — це перш за все результат застарілої, малоефектовної структури рільництва об'єднаного у великі державні господарства. Якщо йдеться про небезпечну заборгованість, то в цьому відношенні своєрідним феноменом є Румунія. В 1982 р. її кредитне зобов'язання дорівнювало 10.5 біл. долярів, а вже в цьому 1989 р. заборгованість зменшилась до трьох біл. долярів. Мало того, Букарешт запевняє, що решта боргів буде сплачена ще в цьому році.

Проте відомо, що цієї мети Румунія досягає неймовірним коштом — енергетичною кризою, холодними помешканнями, лише тригодинною телевізійною програмою, відсутністю багатьох основних продуктів і промислових товарів.

Совєтський Союз — це зовсім інші співвідношення, порівняння, масштаби. Його заборгованість становить коло 40 біл. долярів, але із значною валютною резервою. Проте й тут є свої значні проблеми. Перш за все це бюджетний дефіцит (коло 36 біл. карбованців). Це, звичайно, впливає на ринок. Постає питання зрушення стуктури, цін, тобто основного економічного чинника. Як цю проблему розв'язати, не порушуючи інтересів суспільства, це завдання перед яким стоять автори перебудови, — пише в кінці свойого цікавого економічного огляду „Наше Слово".

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

ЛІТНІ КУРСИ, ТАБОРИ на СОЮЗІВЦІ 1989:

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР —
від суботи, 24-го червня до середи, 5-го липня

Для хлопців і дівчат у віці 12-18 р.
Прохарчування і нічліг: $200.00 (члени УНС), $230.00 (не-члени)
Оплата за навчання: $60.00
Юрій Савчак, Зенон Снипик — інструктори

ХЛОП'ЯЧИЙ ТАБІР —
від суботи, 8-го липня до суботи, 22-го липня

Розваговий табір для хлопців у віці 7-12 р.
Прогульки, плавання, різні гри, навчання співу українських пісень й українського народного побуту.
Тижнево: $120.00 (члени УНС), $140.00 (не-члени)

ДІВОЧИЙ ТАБІР — від суботи, 8-го липня до суботи, 22-го липня

Програма і ціна така сама, як для хлопців

КУРСИ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ТАНКІВ —
від неділі, 6-го серпня до неділі, 20-го серпня

Інструктор: *Рома Прийма-Богачевська*
Навчання традиційних народних танків для початкуючих і заавансованих учнів
Прохарчування і нічліг: $220.00 (члени УНС), $250.00 (не-члени)
Оплата за навчання: $140.00
Число курсантів обмежене до 60 учнів

Родичів, заінтересованих нічлігами від 24-го червня просимо заздалегідь зробити замовлення на Союзівці.

За дальшими інформаціями прошу звертатися до Управи „Союзівки":

Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road Kerhonkson, New York 12446
914-626-5641

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 9

В. Недошитко, Торонто	150.00
Т. Мороз, Ляшін	110.50
М. Кротюк, Денвер	25.00
І. Копач, Гетборо	20.00
Б. Тимцюрак, Наперввілл	17.00
д-р О. Винницький, Торонто	15.00
П. Стефанів, Чикаґо	13.00
І. Андрусяк, Торонто	10.00
Р. Білоус-Кратко, Лейквуд	10.00
М. Вербяний, Линден	10.00
А. Вовк, Вестон	10.00
В. Ґлух, Елмґирст	10.00
С. Долгий, Парма	10.00
Ф. Завадівський, Диргем	10.00
З. Клюфас, Гайленд Парк	10.00
В. Ковінко, Гартфорд	10.00
Б. Маєр, Монтреаль	10.00
А. Маринюк, Маямі	10.00
В. Мельничин, Френкфорт	10.00
о. Е. Наконечний, Форд Сіті	10.00
Н. Петрівський, Севен Гіллс	10.00
В. Погорецька, Юніон Дейл	10.00
П. Спотюк, Філядельфія	10.00
Б. Стефанів, Стоні Плейн	10.00
П. Цюпка, Коговз	10.00
Т. Шлапак, Ст. Пітерсбурґ	10.00
В. Лесюк, Санта Моніка	7.00
М. Мельникович, Асторія	6.00
С. Балацький, Ля Саль	5.00
К. Басараб, Філядельфія	5.00
П. Бека, Валрико	5.00
М. Білас, Парк Ридж	5.00
А. Бугель, Міссіссаґа	5.00
Г. Ваверчук, Торонто	5.00
І. Вакарик, Банф	5.00
І. Верига, Монтреаль	5.00
Д. Вруський, Чикаґо	5.00
Ю. Ганас, Гамільтон	5.00
А. Гладилович, Монтреаль	5.00
П. Гривняк, Пассейк	5.00
І. Грицик, Рочестер	5.00
М. Дран, Тантон	5.00
І. Дуда, Перкінсфілд	5.00
П. Зботанів, Ґошен	5.00
Г. Іванів, Джерзі Сіті	5.00
М. Кобасяр, Йонкерс	5.00
В. Король, Венис	5.00
М. Кульчицька, Монтреаль	5.00
Т. Кусьо, Ґренбі	5.00
С. Куций, Вестон	5.00
Д. Ласевич, Бруклин	5.00
В. Левицький, Етобіко	5.00
М. Ляпька, Вестон	5.00
о. Л. Любинський, Гартфорд	5.00
Б. Мазуркевич, Дітройт	5.00
Р. Мандзій, Ню Йорк Сіті	5.00
Д. Манило, Давнсв'ю	5.00
Л. Мельник, Елмґирст	5.00
І. Мороз, Бінґгемтон	5.00
П. Пізицький, Ст. Катаринс	5.00
І. Притоцька, Чикаґо	5.00
М. Романів, Н. Берґен	5.00
Й. Сабатович, Рочестер	5.00
В. Савка, Гетфілд	5.00
В. Сєрант, Асторія	5.00
Б. Снігур, Ст. Ленард	5.00
Р. Соболь, Овкбрук	5.00
С. Темченко, Монтреаль	5.00
А. Токі-Фоті, Форт Лодердейл	5.00
д-р Б. Томків, Аллеґені	5.00
М. Троч, Парма	5.00
С. Федик, Дітройт	5.00
І. Шавалюк, Дітройт	5.00
Е. Шкурат, Монтреаль	5.00
М. Ярош, Кіннелон	5.00
А. Ромас, Ля Саль	3.00
С. Салдан, Наєлс	3.00
Л. Стайнберґ, Норт Порт	3.00
М. Тимяк, Піттсбурґ	3.00
І. Яринюк, Медисон Гайтс	3.00
В. Баран, Гопливуд	2.00
А. Василенко, С. Ґейт	2.00
О. Вахута, Бронкс	2.00
Г. Ґіна, Ню Гейвен	2.00
Т. Давидович, Монтреаль	2.00
Дж. Кибалюк, Дес Плейнс	2.00
Б. Козак, Ведерсфілд	2.00
Т. Королишин, Олін	2.00
С. Король, Монтреаль	2.00
А. Леуш, Ґлен Спей	2.00
д-р Б. Мигаль, Тандер Бей	2.00
І. Панас, Клівленд	2.00
П. Папроцький, Джеймсбурґ	2.00
О. Перейма, Баффало	2.00
С. Ревак, Йонкерс	2.00
Н. Стефанів, Філядельфія	2.00
М. Фаріон, Парма	2.00
І. Чопко, Елмайра	2.00
В. Чорненький, Фінікс	2.00
П. Шмаґала, Істон	2.00

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО А. ВАЙТ, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 16-го лютого 1989 року на 88-му році життя. Нар. 1900 року в Україні. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дочку. Похорон відбувся 17-го лютого 1989 року на цвинтарі „Евергрін" в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

ВАСИЛЬ ГОРБОЛКА, член УНС Відд. 437-го Т-ва Самопоміч в Рочестері, Н.Й., помер 27-го лютого 1989 року на 67-му році життя. Нар. 1922 року в Україні. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Петра і дочку Ольгу і троє внуків та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 2-го березня 1989 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Память!

М. Малинівський, секр.

ПЕЛАГІЯ СВИНЧАК, член УНС Відд. 267-го ім. Тараса Шевченка у Вестбирі, Н.Й., померла 23-го січня 1989 року на 101-му році життя. Нар. 11-го травня 1887 року в Австрії. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку дітей Михайла Свинчака, Мері Безовську і Гелен Кротон. Внуків: Данила Свинчака; Тому, Івана, Майка і Джефрі Кретон; Иолтера, Едварда і Кеннет Безовських; Дженет Ніcc і Барбару Ворд. Похорон відбувся 27-го січня 1989 року на Плейнлови Семетері в Гіксвілл, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ШАРАН, член УНС Відд. 23-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дербі, Кт. помер 17-го березня 1989 року на 96-му році життя. Нар. 7-го квітня 1892 року в Лисичинцях, Зах. Україна. Членом УНС став 1929 року. Залишив у смутку сина Івана і дві дочки Ольгу Суза і Стеллу О'Коннор. Похорон відбувся 20-го березня 1989 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Дербі, Кт.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Беньковський, секр.

КАТЕРИНА САС, член УНС Відд. 247-го ім. св. Івана Хрестителя у Вілмінгтоні, Де. померла 19-го березня 1989 року на 92-му році життя. Нар. 23-го грудня 1896 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку трьох синів Миколу, Богдана й Івана; дві дочки Естеллу і Анну; семеро внуків і сім правнуків. Похорон відбувся 22-го березня 1989 року на цвинтарі „Грейсловн Меморіял Парк" у Вілмінгтоні, Де.

Вічна Їй Пам'ять!

Любомира Шеремета, секр.

АНАСТАЗІЯ БАКСЕНДЕЙЛ ЧЛЕН УНС ВІДД. 78-го Т-ва св. Марії в Манчестері, Н. Г., померла 1-го лютого 1989 року на 71-му році життя. Нар. 1917 року в Манчестері, Н. Г. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку дітей Ричарда, Томаса і Сузен М. Дубуа; 4-ох внуків і одного правнука; сестру Ровз Брукс, племінників і племінниць. Похорон відбувся 6-го лютого 1989 року на цвинтарі „Пайн Ґров" в Манчестері, Н.Г.

Вічна Їй Пам'ять!

Мері Боднарчик, секр.

ПРОФЕСОР В ПЕНН СТЕЙТ

У „Свободі" ч. 60 з 1-го квітня, ц.р., на першій сторінці, друга колонка, у вістці „Родина Воскобійника створила ЦУС..." в останньому реченні треба читати: „Уже там розпочав працю проф. Михайло Найдан".

ПОМИЛКОВО ПОДАНО

У редакційній статті п. з. „Відкриті архіви" („Свобода", ч. 64, 7-го квітня ц.р.) треба читати: „Д-р Іван Крип'якевич історик і д-р Михайло Рудницький, літературний критик, були професорами університету ім. Івана Франка у Львові". — Ред.

● РОЗШУКИ ●

ВАЛЕРІЙ ПЕРЕТЯТКО, 25 літ, уроджений на Полтавщині, пошукує **ВОЛОДИМИРА МИКОЛАЄВИЧА ПАРХОМЕНКО** нар. 1943 р. в Полтавській обл., Глобинському р-ні, с. Фрунзівка. Тепер він має проживати у Ню Йорку. Проситься зголошуватися до **Українського Народного Союзу.**

30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302